

NATSUME SŌSEKI

Ten Nights Dreaming

&

The Cat's Grave

အိပ်

နတ်

မက်

စု

ည

ပေါင်း

မဲ့

တစ်

၆၁၀၇

ဆယ်

နှစ်

ဆဲ

ကြောင်

ကီ

မြေ

ပုံ

နောင်နောင်စိုးသိမ်း

ဘာသာပြန်သည်

နာစူမဲ့ ဆောဆဲကီ
(၁၈၆၇-၁၉၁၆)

ဂျပန်ခေတ်စမ်းစာပေ၏ ဖခင်ကြီးဟု
ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် နာစူမဲ့ ဆောဆဲကီ ကို
မေဂျီ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကာလတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။
တရုတ်ဂန္ထဝင်စာပေ၊ အင်္ဂလိပ်စာပေတို့ကို
လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပြီး

I Am a Cat (ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်၏)
သရော်စာဝတ္ထုဖြင့်

ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်။
ဆောဆဲကီ ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် ဘော့ကျန် မှာ
ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ယနေ့တိုင် လူကြိုက်များဆဲ ဖြစ်ကာ
ဘာသာပေါင်း မြောက်များစွာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။
အခြား ထင်ရှားသော ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပုံပြင်ပေါင်း များစွာကို
ရေးသားခဲ့သူဖြစ်ပြီး ခေတ်သစ်ဂျပန်၏
အကြီးကျယ်ဆုံး စာပေဝညာရှင်ဟုပင် ဆိုကြလေသည်။

ပထမအကြိမ်

၂၀၂၀ ခု၊ ဩဂုတ်လ

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

နောင်နောင်စိုးသိမ်း

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၂၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးချမ်းသာစိုး (၀၂၁၇၉)၊ ဘက်စုံစာပေ

အမှတ် ၁၁၃၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ဘက်စုံစာပေ

၁၁၃၊ ၃၃လမ်း (အလယ်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၃၇၃၂၁၀၊ ၀၉ ၅၁၆ ၂၀၆၄

E-mail: bestzone2018@gmail.com

မာတိကာ

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ပထမည

ဒုတိယည

တတိယည

စတုတ္ထည

ပဉ္စမည

ဆဋ္ဌမည

သတ္တမည

အဋ္ဌမည

နဝမည

ဒဿမည

ကြောင်မြေပုံ

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ဤဘာသာပြန်မှုမှာ Matt Treyvaud ဘာသာပြန်သော *Ten Nights Dreaming and The Cat's Grave* ထံမှ အဓိက ယူ၍ အခြား အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် တစ်အုပ်မှ အနည်းငယ် ကိုးကားထားပါသည်။ မူရင်း “အိပ်မက်ညပေါင်း တစ်ဆယ်” ဂျပန် ဝတ္ထုတိုများကို “အဆာဟိရှင်ဘွန်း” သတင်းစာတွင် ၁၉၀၈ ခုနှစ်က အခန်းဆက် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရေးသားသော “ကြောင်မြေပုံ” ကို ယခု အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် စုစည်းမှုစာအုပ်တွင် ပေါင်းထည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုလေးများသည် အလွန်တိုသော်လည်း အဓိပ္ပါယ်က နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းလှပါ၏။ သုံးသပ်ချက်အမျိုးမျိုး၊ ဖွင့်ဆိုချက် အမျိုးမျိုး ရှိကြရာ အချို့မှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုပင် မတူသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အကောင်းဆုံးမှာကား စာဖတ်သူ ကိုယ်တိုင် ကြိုက်သလို အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပထမည

ပထမအိပ်မက်သည် သွယ်ဝိုက်မှုများ ပြောပလောက်အောင် မပါသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ ထင်ရှား ပြတ်သားသော ပုံရိပ်က ဤစာအုပ်စုစည်းမှုထဲတွင် တွေ့ရမည့် အကြောင်းအရာများကို ကြိုတင်ကာ နိမိတ်ပြထားသည့်နှယ် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့၏။

ကောင်းကင်ကို မျက်နှာပြုကာ ခေါင်းအုံးပေါ် ပက်လက်လှဲနေသော သူ့ဘေးနား၌ ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကာ ထိုင်နေသည်။ “ကျွန်မ သေတော့မယ်” တိုးညှင်းသော အသံဖြင့် သူက ပြောသည်။ နူးညံ့သော ဘဲဥပုံမျက်နှာကို အနားသတ်ထားသည့်နှယ် သူ၏ ဆံနွယ်ရှည်များက ခေါင်းအုံးပေါ် ဖြန့်ကျလျက်။ သူ့ပါးပြင် ဖြူဖြူမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး သွေးရောင်လွမ်း၍ နှုတ်ခမ်း ကလည်း နီရဲနေပါသည်။ သူသည် သေဆုံးတော့မည့်သူ နှင့် လုံးဝ မတူပါပေ။ သို့ပေမယ့် သေဆုံးတော့မည်ဟု တိုးညှင်းစွာ သူက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့် တစ်သဘောတည်း ခံစားလာမိ သည်။ သူ တကယ်ပင် သေဆုံးတော့မည်။ “သေချာရဲ့

လားကွယ်။ မင်း သေတော့မှာ တကယ်ပဲလား” သူ့မျက်နှာ
နား ငုံ့ကြည့်ကာ ကျွန်တော် မေးခဲ့၏။ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး
“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ သေတော့မှာပါ” သူက ပြန်ဖြေခဲ့
သည်။ သူ့မျက်တောင်ရှည်များအောက်က မျက်ဝန်းစိုစို
ကြီးများတွင် နက်မှောင်လှသော မျက်ဆံများ ရှိသည်။
ထိုမျက်ဆံနက်နက်အတွင်း ကျွန်တော့်ရုပ်ပုံက ကြည်
ကြည်လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား ပေါ်နေ၏။

တောက်ပလွန်းသော ထိုမျက်ဝန်းများကို ငေး
ကြည့်မိလျှင် နက်ရှိုင်းကြည်လဲ့နေသဖြင့် သူသေဆုံးတော့
မည်ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။
သူ့ခေါင်းအုံးအနားထိ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို ကပ်၍ ထပ်
ပြောလိုက်၏။ “မင်းမသေပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ပြန်ကောင်း
လာမှာပါ။ ကိုယ်ပြောနေတယ်။ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”
“ဟင့်အင်း။ ကျွန်မသေတော့မှာပါ” လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူက
ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြန်ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများ မှေးလာ
သော်လည်း မပိတ်သေး။ “ဒီအတွက် ကျွန်မတို့ ဘာမှ
မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

“ကောင်းပြီ။ ကိုယ့်မျက်နှာကို မြင်ရလား” သူ့ကို
အနီးကပ်ကြည့်ကာ ကျွန်တော် မေးသည်။ “ဘာဖြစ်လို့
လဲ” သူက အပြုံးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ “ကျွန်မမျက်လုံး
ထဲမှာ ရှင့်အရိပ် ရှိမနေဘူးလား” ကျွန်တော် တိတ်တိတ်

ကလေး ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်၏။ သူ တကယ်ပဲ
သေရမည်လားဟု လက်ပိုက်ကာ ကျွန်တော် တွေးနေခဲ့
သည်။

ခဏအကြာ သူက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်မ သေသွားတဲ့အခါ မြေမြှုပ်ပေးပါ။
ကမာကောင် အခွံကြီးကြီးနဲ့ မြေတွင်းတူးပေးပါ။ ပြီးရင်
ကျွန်မ လဲလျောင်းတဲ့နေရာကို ကြယ်ကြွေ အပိုင်းအစ
တစ်ခုနဲ့ အမှတ်အသား လုပ်ပေးပါ။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးရင်
မြေပုံဘေးမှာ ကျွန်မကို စောင့်နေနော်။ ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို
ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟု ကျွန်တော်က မေး
လိုက်သည်။

“ရှင်သိတဲ့အတိုင်း နေထွက်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးရင်
နေဝင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက် နေပြန်ထွက်လာပြီး နောက်
တစ်ခါ နေဝင်ဦးမယ်။ နေလုံးနီနီ အရှေ့က အနောက်ကို
အကြိမ်ကြိမ် သွားနေတဲ့ အတောအတွင်း ရှင်ကျွန်မကို
စောင့်နိုင်မလား”

ကျွန်တော်က အသံတိတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ပါသည်။

သူ၏ တိုးညှင်းသော စကားလုံးများထဲ ခိုင်မာ ပြတ်သားသည့် လေသံ အသစ်တဖန် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ သည်။ “နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ စောင့်နေပါ” သူက မှာခဲ့သည်။ “ကျွန်မရဲ့ မြေပုံဘေးမှာ ထိုင်ပြီး နှစ်တစ်ရာ စောင့်ပါ။ ရှင့်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်”

စောင့်နေမည်ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက် ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲက ပြတ်သားကြည်လင်သော ကျွန်တော့်ပုံရိပ်မှာ ရုတ်တရက် ဝေဝါးမှောင်မှိုင်းသွားခဲ့၏။ ရေမျက်နှာပြင် လှုပ်ခတ်သွားသည့်အခါ ပေါ်နေသော အရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ရှိစဉ် သူက မျက်လုံးများ ကို တင်းတင်းပိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်တောင်များကြားမှ မျက်ရည်တစ်စက် ပါးပြင်ပေါ် စီးကျသွား၏။ သူ သေဆုံးခဲ့ လေပြီ။

ဥယျာဉ်ထဲဆင်းကာ ကမာခွံကြီးဖြင့် တွင်းတစ်ခု ကျွန်တော် တူးခဲ့သည်။ ကမာခွံမှာ ထက်မြက်၍ အသွားက ပြေပြေလေး ကွေးဝိုင်းသွားသည်။ မြေသား တစ်ခါ ကော်လိုက်တိုင်း ကမာခွံကို လရောင်ဟပ်သဖြင့် တစ်လက်လက် ဖြစ်နေပါသည်။ လေထုထဲတွင် မြေသားစိုစို ရနံ့ကလည်း သင်းပျံ့နေတော့၏။ နောက်ဆုံး ၌ မြေတွင်းတူးပြီးသွားကာ သူ့ကို ဖြည်းညင်းစွာ ချထား လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မြေသားနုနုများဖြင့် သူ့ကို

ညင်ညင်သာသာ ဖုံးပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လက်လှုပ်
လေတိုင်း လရောင်ကြောင့် ကမာခွံမှာ တစ်လက်လက်
ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထို့နောက်တွင် ကမ္ဘာပေါ်ကြွေကျခဲ့သည့် ကြယ်
အပိုင်းအစတစ်ခုကိုယူ၍ မြေပုံပေါ် စိုက်ထူပေးလိုက်၏။
အပိုင်းအစမှာ ကောင်းကင်တစ်လျှောက် ကျဆင်းခဲ့စဉ်
ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် လုံးဝန်းချောမွေ့နေပါသည်။ ၎င်းကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တယုတယပိုက်ကာ မြေပုံပေါ်
တင်ပေးသည့်အခါ ကျွန်တော့်လက်နှင့် ရင်ဘတ်တွင်
နွေးထွေးစွာ ခံစားရပါ၏။

ရေညှိများအပေါ် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။
နောင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိုင် ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော် ဖြတ်
သန်းရမည်ဟု လုံးဝန်းသော ကြယ်ကြွေကမ္ဘာတိုက်ကို
လက်ပိုက်ကာ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားမိလေသည်။ မကြာမီ
သူပြောခဲ့သလို နေသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်လာခဲ့၏။
ကြီးမားသော နေလုံးနီနီ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
သူပြောခဲ့သလို နေသည် အနောက်ဘက်၌ ဝင်လေ၏။
မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ရဲရဲနီနေသေး၏။
တစ်ကြိမ်။ ကျွန်တော် ရေတွက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသော် ကြက်သွေးရောင်စက်လုံးက
ဖြည်းညင်းစွာ ကောင်းကင်သို့ တက်လာပြန်သည်။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ နှစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ကြိမ်။
ကျွန်တော် ရေတွက်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ နေများကို ဘယ်နှစ်ကြိမ် ရေတွက်ခဲ့
ကြောင်း ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။ ရေတွက်ပြီးရင်း
ရေတွက်လို့သာ နေခဲ့သည်။ သို့သော် ကောင်းကင်
တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသော နေဝင်နေထွက်
များကို ကျွန်တော် မရေတွက်နိုင်တော့ချေ။ နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာက မပြည့်သေး။ နောက်ဆုံးတွင် ရေညှိဖုံးနေပြီ
ဖြစ်သည့် ကျောက်တိုင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ သူ ကျွန်တော့်
ကို လှည့်စားခဲ့ပြီလားဟု တွေးမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ကမ္မည်းကျောက်တိုင် အောက်မှ
စိမ်းစိုစို အညောင့်လေး ပေါက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့
စောင်းကာ ထိုးတက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေ
စဉ်ပင် ၎င်းမှာ ရှည်ထွက်လာ၍ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်နား
တွင် ရပ်တန့်သွား၏။ ရိုးတံလေးက ဘယ်ညာနဲ့လို့
နေသည်။ တစ်ခုတည်းသော ညွတ်နေသည့် သွယ်လျလျ
အဖူးလေးထိပ်မှ ပွင့်လွှာများ ညင်သာစွာ ပွင့်လန်းလာ
သည်။ စင်ကြယ်သော အဖြူရောင် လီလီပန်းကလေးက
ကျွန်တော့်နှာခေါင်းအောက် တည့်တည့် ရောက်နေရာ
သင်းပျံ့လှသဖြင့် အရိုးထိအောင် ခံစားလိုက်ရ၏။
အထက်ကောင်းကင်ယံမှ နှင်းစက်လေး တစ်စက်က

ပန်းကလေးပေါ် ကျလာရာ ရှေ့နောက် ယိမ်းနွဲ့သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ကိုင်းကာ အေးမြမြ နှင်းစိုစို အဖြူရောင်ပွင့်လွှာများကို နမ်းလိုက်၏။ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ပြီးသည့်အခါ အဝေးက ကောင်းကင်ယံ၌ အရုဏ်ဦး ကြယ်လေးတစ်စင်းတည်း မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိသည်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ပြည့်ခဲ့ပါပြီကော။

ဒုတိယည

ဒုတိယအိပ်မက်ထဲတွင် စာရေးသူမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဇင် ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ရောက်နေသော ဆာမူရှိုင်း တစ်ယောက် အဖြစ် တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ ၁၈၉၀ ခုနှစ်များအတွင်း အန်ဂကူဂျီ ဘုရားကျောင်း၌ စာရေးသူ (နာစူမဲ့ဆောဆဲကီ) ကြုံတွေ့ခဲ့သည်များကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဇင်ဝါဒ၏ သဘောသဘာဝအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားမှုများကို သရုပ်ဖော် ရန်အတွက် ဇင်ဝါဒ၏ ပုံရိပ်နှင့် အပြောအဆိုကို ဆောဆဲကီက ပုံဖျက် ရေးသားထားသည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့၏။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး အခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး စင်္ကြံတစ်လျှောက်ပြန်လာ၍ ကိုယ့်အခန်းထဲ ရောက် သည့်အခါ စက္ကူမီးအိမ်က မှိန်မှိန်သာ လင်းတော့၏။ မီးစာကို ညှိရန် ထိုင်ဖုံပေါ် ကျွန်တော် ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ တူးချစ်နေသည့် မီးစာထိပ်ပိုင်းက ပြတ်၍ အောက်ခံ အနီရောင်ယွန်းတိုင်ပေါ် ကျသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခန်းသည် လင်းထိန်သွားလေ သည်။

အခန်းလျှော့တံခါးပေါ်တွင် စာဆိုတော် ဘူဆန်၏ ပန်းချီလက်ရာ ရှိနေ၏။ လျှော့တံခါးကို အနက်ရောင် မိုးမခပင်ပုံများဖြင့် တန်ဆာဆင် ရေးဆွဲထားသည်။ နောက်ခံမိုးမခပင်များကို အရောင်ရင့်ရင့်၊ အနီးက မိုးမခပင်များကို အရောင်နုနု၊ တမံကို ဖြတ်ကျော်နေသော ကောက်ရိုးခမောက် ခပ်စွေစွေ ဆောင်းထားသည့် တံငါသည်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်။ အခန်းတွင်းရှိ ချောင်လေး တစ်ခု၌ မန်ဂူမူရီအရှင်မြတ်၏ ပင်လယ်ခရီး သရုပ်ဖော်ကားလိပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လေထဲတွင် အမွှေးတိုင်နံ့က ပျံ့နေ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကြီးမား တိတ်ဆိတ်လှ၍ တစပြင်လို ဖြစ်နေသည်။ အနက်ရောင် မျက်နှာကျက်ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် အောက်က စက္ကူမီးအိမ်ကြောင့် ကျနေသော အရိပ်ကွက် များမှာ အသက်ဝင်နေသလိုပင်။

ဒူးတစ်ဖက် ထောက်လျက်သားက ထိုင်ဖုံ၏ ထောင့်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် လှန်ကာ အောက်ကို ညာလက် ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ရှိရမည့်နေရာ၌ ရှိသေးသည်ပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားပြီး ထိုင်ဖုံကို ပြန်ဖိ၍ အပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်၏။

“မင်းက ဆာမူရိုင်းပဲ” ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ပြောခဲ့သည်။ “ဆာမူရိုင်းတစ်ယောက်ဟာ ဉာဏ်ပညာ

အလင်းနဲ့ အလှမ်းမဝေးသင့်ဘူး။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့
အဲဒီမှာ မင်းထိုင်နေတာကို ကြည့်ရတာ ဘာဉာဏ်အလင်း
ဓါတ်မှ မတွေ့ရဘူး။ တန်တော့ မင်းဟာ ဆာမူရိုင်း
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ သုံးစားမရတဲ့ အမှိုက်
ပဲဖြစ်မယ်။ အိုးဟိုး အခုတော့ မင်းက ဒေါသထွက်တယ်
ပေါ့” သူက ရီပြီး ဆက်ပြောနေခဲ့သည်။ “ငါပြောတာတွေ
မကြိုက်ရင် ဉာဏ်အလင်းပွင့်အောင် ကြိုးစားပြီး ငါ့ဆီမှာ
သက်သေလာပြလေ” ထိုသို့ပြောကာ သူက မျက်နှာကို
တစ်ဖက်လှည့်သွားခဲ့သည်။ မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီး။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြမည်။ ဘေးအခန်းကနာရီ
နောက်ထပ်တစ်မောင်း မထိုးမီ ကျွန်တော် ဉာဏ်အလင်း
ပွင့်ကိုပွင့်ရမည်။ ပြီးလျှင် ဒီညဉ့်ပင် သူနှင့် ဒုတိယအကြိမ်
တရားဆွေးနွေးဖို့ သွားရမည်။ ထိုအခါမှ ဒင်းရဲ့
ဦးခေါင်းနှင့် ကျွန်တော့် ဉာဏ်အလင်း လဲပစ်လိုက်မည်။
ဉာဏ်အလင်းမရသေးဘဲတော့ သူ့အသက်ကို နှုတ်ခြွေနိုင်
မည် မဟုတ်။ ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ရန်မှလွဲပြီး အခြား
လမ်းမရှိပါပေ။ ကျွန်တော်က ဆာမူရိုင်း မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော် ဉာဏ်အလင်းမပွင့်
ပါက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရုံသာ ရှိလေသည်။
မည်သည့် ဆာမူရိုင်းမျှ အရှက်တကွဲဖြစ်ရခြင်းကို မခံနိုင်

ပါပေ။ လျင်လျင်မြန်မြန် စင်ကြယ်စွာ ကျွန်တော် အသေခံ
လိုက်တော့မည်။

ထိုအတွေးများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်လက်က
ထိုင်ဖုံအောက် ရောက်သွားခဲ့ပြန်၏။ လက်ကိုထုတ်လိုက်
လျှင် တန်တို ဓားမြှောင်ရှည်တစ်ချောင်း ပါလာသည်။
တန်တို ထည့်ထားသော ဓားအိမ်ကို အနီရောင်သစ်စေး
သုတ်ထား၏။ ဓားကို လက်ကိုင်ရိုးမှ ကျွန်တော် ကိုင်လိုက်
သည်။ ဓားအိမ်ကို ဘေးသို့ဆွဲလိုက်ရာ အေးစက်စက်
ဓားသွားရောင် အခန်းမှောင်မှောင်ထဲ လက်သွား၏။
ကြောက်မက်ဖွယ် စွမ်းအားတစ်ခု ကျွန်တော့်လက်က
စီးထွက်လာသလို ထင်ရသည်။ ဓားဖျားထိပ်၌ လူသတ်လို
သော အငွေ့အသက်များ စုဝေးနေသည်။ အသွားထက်
ကာ အဖျားချွန်မြဲလှသည့် တစ်ပေခန့်ရှိ တန်တို ဓားကို
ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်ယောက်ထံ တအားထိုးသွင်း
လိုစိတ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေ၏။
တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများက ကျွန်တော့် ညာဘက် လက်
ကောက်ဝတ်သို့ စီးဆင်းလာပြီး ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်
ထားသော လက်မှာ စေးကပ်ကပ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။
ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းများလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။

တန်တို ဓားကို အိမ်အတွင်း ပြန်သွင်းပြီး
ကျွန်တော့် ညာဘက်နားတွင် ချထားကာ ခြေထောက်များ

ချိတ်၍ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးက “နတ္ထိ” ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် “နတ္ထိ” ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။ အလကား သီလကြောင်ကြီး။ ကျွန်တော်က သွားများကို ကြိတ်လိုက်သည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှ လေပူများထွက်ပြီး နားထင်နှစ်ဖက် မှာ နာကျင်တင်းကြပ်လာသည်။ မျက်လုံးကိုလည်း ပုံမှန် ထက် နှစ်ဆဖြူထားမိတော့၏။

ကားလိပ်ကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ စက္ကူ မီးအိမ်ကို မြင်နေရသည်။ တာတာမီ ဖျာကို မြင်နေရသည်။ ဘုန်းကြီး၏ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့် အရှေ့တည့်တည့် ရောက်နေသလို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ သူ၏ မိကျောင်းပါးစပ်က ထွက်လာသော လှောင်ရယ်သံများကိုပင် ကြားနေရသည်။ ကတုံးပြောင်ပြောင်နဲ့ လူပါးဝလှတဲ့ အရူးကြီး။ သူ့ပုခုံးနှစ်ဖက်ကြားက ခေါင်းကို ကိုယ်နှင့်အိုးစားကွဲအောင် လုပ်ပစ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိ။ သူပြောခဲ့သည့် “နတ္ထိ၊ နတ္ထိ” ဆိုသည့် ဉာဏ်အလင်းကို ကျွန်တော်အရယူပါမည်။ ကျွန်တော် လျှာအရင်းမှနေ၍ ထိုစကားလုံးကို ရွတ်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် နတ္ထိများအစား အမွှေးတိုင်နံ့ကိုသာ

ရနေဆဲ။ မလောက်လေးမလောက်စား အမွှေးတိုင်နံ့က
လာနှောက်ယှက်ရဲသတဲ့လား။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လက်သီးဆုပ်ပြီး ကိုယ့်
ခေါင်းကိုယ် နာကျင်သွားသည်အထိ ထုပစ်လိုက်၏။
သွားများကို ရှေ့နောက် ကြိတ်နေမိကာ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျလျက်။ သစ်သားတိုင်
တစ်တိုင်လို ကျွန်တော့်ကျောမှာ တောင့်လာ၏။
ဒူးနှစ်ဖက်က နာကျင်ပြီး ပူနေလေပြီ။ ကျိုးသွားစမ်းပစေ၊
ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ပြောသည်။ သို့သော် နာကျင်မြဲ။
ဝေဒနာမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။ “နတ္ထိ” ကတော့
ပေါ်မလာသေးပေ။ ပေါ်လာလုနီးနီးဟု ကျွန်တော်
ထင်လေတိုင်း ဝေဒနာက ပြန်ရောက်လာ၏။ ဒေါသ
ထွက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အလွန်ရှက်ဖို့ ကောင်းလှ
သည်။ လှောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ မျက်ရည်များ
ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ် ကျလာသည်။ ဧရာမ ကျောက်တုံး
ကြီးတစ်တုံးရှေ့ ပစ်လှဲကာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ
အရိုးအသားများ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေသည်အထိ
အကြိတ်ခံပစ်လိုစိတ် ပေါက်လာ၏။

သို့တစေ ကျွန်တော်က ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမြဲ၊
သည်းခံစိတ် မွေးဆဲ။ ရင်ထဲ၌မူ မခံနိုင်လောက်အောင်
စိတ်ပျက်ခြင်းက ကြီးထွားနေလေပြီ။ ၎င်းခံစားချက်သည်

ကျွန်တော့်ကို အောက်ပိုင်းကစ၍ ဝါးမြိုကာ တရွေ့ရွေ့ တက်လာပြီး မွေးညှင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် သွေးရူး သွေးတန်း လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့သော် မျက်နှာပြင်တိုင်းမှာ ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ထွက် ပေါက်မရှိ၊ အဆိုးရွားဆုံးအခြေအနေထဲ ပိတ်မိသလို ခံစားနေရလေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ် စတင် ဖောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ စက္ကူမီးအိမ်၊ စာဆိုတော် ဘူဆန် ၏ လက်ရာ၊ တာတာမီ ဖျာများ၊ အထပ်ထပ်ရှိသော စင်များ၊ အားလုံးက ထိုနေရာ မှာ ရှိနေ၏။ ထို့နောက် မရှိတော့။ ရှိလိုက် မရှိလိုက်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမျှ မပေါ်လာပါချေ။ ဤနေရာမှာ ထိုင်နေသည်ကိုက အဓိပ္ပါယ်မဲ့လှပါ၏။ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့် ဘေးအခန်းမှနာရီက ပထမတစ်ချက် စတီးခဲ့ သည်။

ကျွန်တော် ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားသည်။ ညာလက်က တန်တို ဓားကို လှမ်းကာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။ နာရီက ဒုတိယအချက် တီးနေလေပြီ။

တတိယည

တတိယအိပ်မက်ထဲတွင် ဇာတ်လမ်းများသည် ရက်စက်ဆိုးရွားမှုများ ဆီသို့ ဦးလှည့်သွားနေ၏။ ဤအိပ်မက်ထဲက အဖြစ်များသည် ဆော့ဆဲကီ၏ မပျော်ရွှင်စရာ ကလေးဘဝနှင့် ဆက်နွှယ်မှုရှိမည်ဟု အချို့က သုံးသပ်ကြသည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့၏။

ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကို ကျွန်တော့်ကျောမှာ ပိုးထားသည်။ ကလေးငယ်က ကျွန်တော်၏ သားဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပါ၏။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ သူက မျက်စိမမြင်ပါ။ ဦးပြည်းကိုလည်း ပြောင်အောင်ရိတ်ထားသည်။ “ဘယ်တုန်းက မျက်စိကွယ်ခဲ့တာလဲ” ကျွန်တော်က မေးရာ သူက ပြန်ဖြေသည်။ “ဟင်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး မျက်စိကန်းနေခဲ့တာပဲ” သူ့အသံက ယုံမှားဖွယ်မရှိ ပကတိကလေးအသံ။ သို့သော် ပြောပုံဆိုပုံက တကယ့်လူကြီးတစ်ယောက် အတိုင်းပါပေ။

စပါးပင်စိမ်းစိမ်းများက ဘယ်ညာတစ်ဖက်စီ၌ ရှိနေသည်။ လူသွားလမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ အမှောင်